

Arrest

nr. 223 669 van 8 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster bijgestaan door advocaat P. DELANGE loco advocaat P. ROELS en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te N. in 1961.

Op 11 januari 2013 werd verzoekster door de luchthavenpolitie aangehouden, omdat zij niet aannemelijk kon maken dat zij de termijn van kort verblijf zou respecteren.

Op 11 januari 2013 besloot de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) tot de vernietiging van het visum van verzoekster.

Op 11 januari 2013 besloot de gemachtigde eveneens tot de teruggedrijving (bijlage 11), alsook tot de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 14 maart 2017 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in de neergaande lijn van haar Belgische moeder.

Op 14 juni 2017 weigerde de burgemeester van Aalst het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 12 juli 2017 diende verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in de neergaande lijn van haar Belgische moeder.

Op 29 november 2017 weigerde de burgemeester van Aalst opnieuw het verblijf van meer dan drie maanden, ditmaal zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 18 januari 2018 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in de neergaande lijn van haar Belgische moeder.

Op 16 juli 2018 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.01.2018 werd ingediend door:

Naam: Z. Voornaam: J. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: [...]1961 Geboorteplaats: N. Identificatienummer in het Rijksregister: [...] Verblijvende te [...] AALST

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische moeder, de genaamde M., R. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen worden volgende bewijzen voorgelegd:

- Verklaring voor het verkrijgen van een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden (HAB) van de FOD Sociale Zekerheid dd. 19.11.2010 en bijgevoegd hospitalisatieverslag dd. 30.09.2010*
- Rekeninguittreksels van een rekening van referentiepersoon bij de Bpost bank waarop voor de periode van december 2016 tot augustus 2017 de maandelijkse stortingen blijken van de FOD Sociale*

Zekerheid ten bedrage van € 387,27, van de Federale Pensioendienst ten bedrage van € 1052,57, en Zorgkas Mantelzorg en Thuiszorg ten bedrage van € 130.

Er worden enkel rekeninguittekstels voorgelegd van referentiepersoon haar rekening waarop het pensioen en de uitkering van de sociale zekerheid worden gestort, alsook een invulformulier, ingevuld door de behandelende arts, waaruit kan afgeleid worden dat de Belgische referentiepersoon naar grote waarschijnlijkheid een uitkering krijgt in de vorm van een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden. Echter kan dit niet met zekerheid worden vastgesteld dat het effectief dergelijke uitkering betreft.

Bij gebrek aan een toelichtende brief van de Federale Pensioendienst kan eveneens niet worden vastgesteld hoe het pensioen samengesteld is. Er valt dus niet uit te maken of het hier een rustpensioen als werknemer, een weduwnaarspensioen, een inkomensgarantie voor ouderen, enz. betreft of misschien wel een samengesteld pensioen van verschillende van deze hoedanigheden.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat de aard niet kan worden vastgesteld, waardoor we niet over voldoende informatie beschikken om de uitkering en het pensioenbedrag mee in overweging te nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens in het administratieve dossier blijkt dat referentiepersoon haar woonst dient te verlaten, het is haar immers vanuit de sociale huisvestingsmaatschappij niet toegestaan om haar dochter bij zich te laten intrekken. Haar gehuurde appartement betreft immers een éénslaapkamerappartement. Hieruit blijkt bijgevolg dat aan de huisvestingsvoorwaarde zoals beschreven in art. 40ter §2, 2° eveneens niet is voldaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Ter zitting legt verzoekster een medisch attest voor van dokter D.H. van 4 juni 2019 waarin wordt gesteld dat de moeder van verzoekster, zijnde in casu de Belgische referentiepersoon, zeer ernstig ziek is, lijdt aan kanker en een cardiale zwakte heeft. De arts stelt dat het noodzakelijk is dat verzoekster haar verzorgt. De Raad moet evenwel vaststellen dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing en hij zich in principe voor de wettigheidstoets moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien en ten overvloede is de ziekte van de Belgische referentiepersoon niet betwist in de bestreden beslissing en bevat deze evenmin een bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoekster, haar dochter.

3. Onderzoek van het beroep

In de synthesesmemorie voert verzoekster in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er niet tot een bestaansmiddelenonderzoek hoeft overgegaan te worden omdat concludante onvoldoende aantoonde dat zij niet mag inwonen op het adres van de referentiepersoon.

Art. 40 ter, 2de lid, 2° Vw stipuleert:

[de gezinshereniger] beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek.

De referentiepersoon woont op het adres Rozendreef 159/003.

In haar bestreden beslissing houdt verweester voor dat de referentiepersoon haar woonst, een éénslaapkamerappartement, dient te verlaten en dat het niet toegestaan zou zijn vanuit de sociale huisvestingsmaatschappij dat concludante bij haar zou kunnen inwonen. Aldus zou er volgens verweester een schending zijn van art. 40 ter, § 2, 2° Vw.

De bewering als zou mevrouw M. R. de woning dienen te verlaten, is volledig uit de lucht gegrepen.

Uit het door concludante bijgebrachte betalingsoverzicht blijkt dat mevrouw nog steeds de woning betreft, getuige van het feit dat zij de huur van de maand augustus betaald heeft (stuk 2).

Aldus heeft de referentiepersoon wel degelijk een adres en dient zij haar woning niet te verlaten.

Daarenboven dient er op gewezen te worden dat concludante wel degelijk bij de referentiepersoon kan inwonen.

Dit blijkt voldoende uit de bewoordingen van de huisvestingsmaatschappij DEWACO via een schrijven dd. 06.03.2018 waaruit men kan afleiden dat er in dit appartement meerdere personen kunnen verblijven:

"Het intern huurreglement van onze maatschappij bepaalt dat een woongelegenheden met 1 slaapkamer slechts kan bewoond worden door een alleenstaande of koppel..." (stuk 3)

En verder

"Onze maatschappij wil u wijzen op art. 15 van het huurcontract welk stelt: "iedere wijziging van de gezinssamenstelling moet binnen een maand aan de verhuurder schriftelijk worden meegedeeld." (stuk 3)

In haar schrijven laat DEWACO duidelijk een bewoning toe van deze ruimte voor een koppel, maw 2 personen.

Het weze bovendien opgemerkt dat DEWACO zich vergist door te stellen dat enkel een koppel in dit appartement zou kunnen verblijven.

Art. 1, 3° van de geregistreerde huurovereenkomst dd. 01.06.2011 bepaalt klaar en duidelijk dat alle meerderjarige personen na de aanvang van de huurovereenkomst bij de referentiepersoon kunnen inwonen op voorwaarde dat dit voorafgaandelijk gemeld wordt: "3° alle andere meerderjarige personen die na de aanvang van de huurovereenkomst gaan samenwonen met de oorspronkelijke huurder. Die personen zijn verplicht de huurovereenkomst mee te ondertekenen in een bijvoegsel dat bij deze huurovereenkomst wordt gevoegd. Dat geldt ook voor de minderjarige kinderen die al bij hen inwonen op het ogenblik dat ze meerderjarig worden. De huurovereenkomst kan alleen ondertekend worden als de oorspronkelijke huurder en de verhuurder ermee akkoord gaan. De verhuurder kan de toetreding weigeren als de persoon niet voldoet aan de toelatingsvoorwaarden in de gevallen, vermeld in artikel 22 van het Sociaal Huurbesluit of als niet voldaan is aan de normen inzake woning bezetting, vermeld in het technische verslag gevoegd als bijlage I bij het besluit van de Vlaamse regering van 6 oktober 1998 betreffende de kwaliteitsbewaking, het recht van voorkoop en het sociaal beheersrecht op woningen.. Het zijn de huurders vermeld in art. 2, § 1, eerste lid, °, d) van de Vlaamse Wooncode." (stuk 4)

Aldus is er geen enkel contractueel beletsel opdat concludante bij de referentiepersoon kan inwonen op het adres Rozendreef 159/3 te Aalst.

Daarenboven en in tegenstelling tot wat DEWACO in haar schrijven dd. 06.03.2018 beweert, is er geen enkele bepaling in het interne reglement concludante verbiedt om in te wonen bij de referentiepersoon (stuk 5).

Er is met andere woorden geen enkele reden voorhanden waarom concludante niet bij haar moeder zou kunnen intrekken.

De referentiepersoon beschikt over een woning dat voldoet aan de huisvestingsvoorwaarden zoals bepaald in art. 40, tweede lid, 2° Vw.

De bestreden beslissing schendt aldus het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Concludante beschikt over voldoende bestaansmiddelen - minstens diende er overgegaan worden tot een individuele behoefteanalyse Concludante vroeg gezinshereniging aan met haar Belgische moeder, mevrouw M., R. (RR [...] - 20 in toepassing van art. 40ter, § 2, eerste lid, 1°.

Ten bewijze dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikte, bracht concludante de volgende bewijsmiddelen voor:

- Verklaring voor het verkrijgen van een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden van de FOD Sociale Zekerheid dd. 19.1.2010 en bijgevoegd hospitalisatieverslag dd. 30.09.2010;
- Rekeninguittreksels van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij maandelijks :
 - 1052,57 € IGO
 - 387,27 € krijgt Tegemoetkoming voor personen met een handicap
 - 130 € Mantelzorg

Bij narekening blijkt aldus dat mevrouw M. maandelijks over een inkomen beschikt van 1.569,77 €. Dit betekent dat zij meer verdient dan het wettelijke referentiebedrag, ten belope van 1.476,32 euro.

Desondanks meent de DVZ dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger lager zijn dan het wettelijk referentiebedrag. Daarenboven houdt zij in haar bestreden beslissing voor dat een behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid 'overbodig' zou zijn, stellende dat de aard van de inkomsten niet kan worden nagegaan.

Uit de rekeninguittreksel blijkt duidelijk dat de referentiepersoon maandelijks een inkomen ontvangt van de Federale Pensioendienst (FP). Bij navraag van haar raadsman bestaat het pensioen van de referentiepersoon, mevrouw M, uit een inkomensgarantie voor ouderen.

Echter het weze opgemerkt dat dit in het kader van het onderzoek naar de bestaansmiddelenvereiste niet relevant is.

A. De IGO - De IGO dient in aanmerking genomen te worden

In casu bestaat de kenvraag in deze zaak erin of er met de IGO van mevrouw M. R. rekening kan worden gehouden, het is te zeggen of zij aldus beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Art. 40 ter, §2, tweede lid, 1° omschrijft de bestaansmiddelenvereiste als volgt:

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

In haar memorie houdt verweerster voor dat met bovenvermeld inkomen geen rekening gehouden kan worden omdat zij wegens haar aard. De wettekst is duidelijk en sluit de IGO niet uit.

Voor het beantwoorden van deze vraag dient onderstreept te worden dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden (RvV 12 mei 2017, nr. 186 718 ; RvV 19 juli 2017, nr. 189 891).

De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen moeten dan ook restrictief worden geïnterpreteerd.

1) Het IGO is geen aanvullende bijstand

Het oude artikel 40ter, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalde dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt "de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen

Het begrip "aanvullend bijstandsstelsel", voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimum voorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening.

Onder deze categorie van bijstand VIEL ook het IGO (RvS 29 november 2016, nr. 236.566).

Deze vlieger gaat echter niet meer op.

Zoals hierboven vermeld werd , werd artikel 40ter Vw door artikel 18 Wet 4 mei 2016 waarbij het begrip "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" geschrapt werd. Hierdoor is er enkel nog sprake van "middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering

Bijgevolg kan besloten worden dat de uitsluiting van een IGO als een bestaansmiddel niet langer haar grondslag kan vinden in de term "aanvullende bijstandsstelsels" (RvV 12 mei 2017, nr. 186 718).

2) De IGO is geen leefloon, noch een maatschappelijke dienstverlening:

Het leefloon maakt deel uit van het recht op maatschappelijke integratie zoals dit wordt bepaald in de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijk integratie en wordt overeenkomstig artikel 2 van deze wet toegekend door het OCMW.

De maatschappelijke dienstverlening , waaronder eveneens de financiële maatschappelijke dienstverlening valt, zoals omschreven in artikel 40ter Vw, komt voor in art. 1 OCMW - wet.

Krachtens artikel 60, § 3 OCMW- wet verstrekt het OCMW materiële hulp in de meest passende vorm en dit indien de aanvrager aantoont dat hij werkbereid is dat hij zijn rechten op andere sociale uitkeringen heeft laat gelden of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn.

Dit kan dus evengoed financiële maatschappelijke dienstverlening zijn!

Art 60 § 3 OCMW stelt het als volgt:

Het verstrekt materiële hulp in de meest passende vorm.

"De financiële hulpverlening kan bij beslissing van het centrum worden onderworpen aan de voorwaarden vermeld in [de artikelen 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. "

Verweerster maar al te goed dat het OCMW financiële maatschappelijke dienstverlening kan bieden en dit op basis van de voorwaarden van de wet op het leefloon.

Op basis hiervan is deze Raad van oordeel dat de IGO niet kan gekwalificeerd worden als leefloon, noch als een maatschappelijke dienstverlening (RvV 12 mei 2017, nr. 186 718 ; RvV 19 juli 2017, nr. 189 891).

Zo oordeelde deze Raad bij arrest van 12 mei 2017:

"De IGO daarentegen is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen (BS 29 maart 2001). Het betreft, zoals hierboven reeds gesteld, "een minimuminkomen (...) dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn " (RvS 29 november 2016, nr. 236.566). In tegenstelling tot het leefloon en de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kan de aanvraag tot toekenning van een IGO worden ingediend bij de Rijksdienst voor Pensioenen (thans de Federale Pensioendienst) of bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager zijn hoofdverblijfplaats heeft, die de aanvraag onmiddellijk elektronisch doorstuurt naar de Federale Pensioendienst (zie artikel 5 van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen en de artikelen 2-8 van het koninklijk besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen, BS 31 mei 2001).

De Federale Pensioendienst beslist ten slotte over de aanvraag om inkomensgarantie en de beslissing wordt aan de betrokkene met een gewone brief betekend (artikel 5, § 5 van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen).

Er blijkt niet dat de Federale Pensioendienst hierbij de toekenning van de IGO kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3. 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van het leefloon en de "financiële maatschappelijke dienstverlening " enerzijds en het stelsel van de IGO anderzijds elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor (de behandeling van) de aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden.

Aldus kan de IGO niet als "leefloon " of "financiële maatschappelijke dienstverlening" worden beschouwd. Het gegeven dat de IGO wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en ontoereikende eigen bestaansmiddelen hebben, maakt niet dat deze uitkering is gelijk te stellen met een leefloon of als dusdanig is te beschouwen. In zoverre verweerder stelt dat het gaat om personen boven de 65 jaar die vanwege die leeftijd niet meer terechtkunnen bij het OCMW, merkt de Raad ook op dat als dusdanig niet blijkt dat er een maximumleeftijd geldt voor steunverlening door het ocmw. In zoverre aldus wordt gedoeld op het automatische onderzoek dat de Federale Pensioendienst zal voeren of de voorwaarden voor de toekenning van de IGO zijn vervuld bij een leefloongerechtigde persoon die de leeftijd bereikt van 65 jaar, maakt dit andermaal nog niet dat de IGO als "leefloon" of "financiële maatschappelijke dienstverlening" is te beschouwen. "

Duidelijker kan niet....

De IGO kan derhalve niet beschouwd worden als een leefloon of een financiële maatschappelijke dienstverlening.

3) De IGO is geen kinderbijslag en geen andere toeslag

Er valt geen discussie over te voeren dat de IGO geen kinderbijslag is.

De IGO valt echter niet gelijk te stellen met de term "toeslag". Deze Raad heeft immers in haar arrest dd. 12.05.2017 , alsook het arrest dd. 1.07.2017 duidelijk gesteld dat de IGO niet gelijkgesteld kan worden met de term "toeslagen":

"Gelet op de omstandigheid dat de term "toeslagen " samen met de term "kinderbijslagen " wordt gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1 °, van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. "

Het is duidelijk dat de termen "kinderbijslag" en "toeslagen" prestaties zijn die geen verband houden met de IGO.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de IGO noch onder het begrip "financiële maatschappelijke dienstverlening", noch onder het begrip "toeslagen" kan worden ondergebracht.

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt dat de IGO ten belope van 1.052,57 € in rekening dient gebracht te worden teneinde na te gaan of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Enige andere interpretatie vindt aldus geen wettelijke grondslag in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

B. De tegemoetkoming voor personen met een handicap (THAB)

Sinds de wetswijziging van 4 mei 2016 bestaat er volgens de RvV geen grondslag meer in de Verblijfwet om de inkomensvervangende tegemoetkoming voor personen met een handicap uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg (RvV 15 mei 2017, nr. 186.791):

"Uit het hierboven gestelde blijkt dat de IVT noch onder het begrip "financiële maatschappelijke dienstverlening", noch onder de overige in artikel 40ter opgesomde begrippen ter uitsluiting van inkomen dat in aanmerking mag genomen worden, kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden. "

De RvS treedt dit standpunt bij. (RvS 6 februari 2018, nr. 12.702 (c)).

Aldus moet de maandelijkse THAB in aanmerking genomen worden als bestaansmiddel.

C. De premie ten belope van 130 € uit de Zorgkas Mantelzorg en Thuiszorg

Wie aangesloten is bij de Vlaamse Sociale Bescherming en ernstig en langdurig zorgbehoevend is, kan maandelijks een zorgbudget krijgen voor de tussenkomst in de kosten voor niet medische zorg.

Dit wordt het zorgbudget voor zwaar zorgbehoevenden genoemd.

Vroeger heette dit de tegemoetkoming van de Vlaamse zorgverzekering.

Welnu, met betrekking tot de Vlaamse Zorgverzekering antwoordde het Hof van Justitie in haar arrest dd. 01.04.2008 dat het voormalige zorgverzekeringsdecreet onder het toepassingsgebied van de Verordening 1408/71 viel (HvJ 1 april 2008, C-212/06).

Dit wilt dus zeggen dat deze premie als een sociale zekerheidsuitkering dient beschouwd te worden en niet als een sociale bijstand.

Hieruit volgt dat deze premie ten belope van 130 € beschouwd dient te worden als een wettelijk bestaansmiddel.

D. Besluit

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt dat de referentiepersoon over 3 bestaansmiddelen beschikt dewelke krachtens art. 40 ter, § 2, eerste lid, 1° Vw in aanmerking dienen genomen te worden als zijnde wettelijke bestaansmiddelen.

De stelling van verweerster dat er aldus niet kan worden nagegaan hoe de bestaansmiddelen van concludante is opgebouwd, heeft geen enkele waarde en betreft enkel een drogreden om spaken in de wielen te steken.

De DVZ dient bijgevolg vast te stellen dat mevrouw M. maandelijks over een inkomen beschikt van 1.569,77 €.

In zoverre dat deze Zetel van mening zou zijn dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger lager zijn dan het wettelijk referentiebedrag (= 1.476,32 euro), quod non, dan nog is de DVZ volgens de Vw. verplicht om een 'individuele behoeftenanalyse' uit te voeren.

Hierboven werd aangetoond dat de stelling van verweerster dat een behoeftanalyse in dit concrete geval overbodig zou zijn, louter en alleen omdat de aard van het pensioen niet nagegaan kan worden, irrelevant is en berust op een onjuiste premisse.

In casu dient er aldus besloten worden dat er sprake is van een schending van het, artikel 40ter Vw, minstens art. 42 Vw., alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële Motiveringsbeginsel"

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder daarnaast de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat hij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als descendent van haar Belgische hoogbejaarde moeder en dit op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...]"

Een eerste weigeringsmotief luidt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat haar Belgische moeder beschikt over een behoorlijke huisvesting zoals bedoeld in voormelde wetsbepaling.

De wet voorziet in dit verband dat er sprake dient te zijn van een "behoorlijke huisvesting" "die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek".

Het begrip "behoorlijke huisvesting" vindt zijn grondslag in artikel 23 van de Belgische Grondwet. Zo wordt hierin onder meer bepaald:

“Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid :

[...]

3° het recht op een behoorlijke huisvesting;

[...]”.

Artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt verder:

“Staat van het gehuurde goed.

§ 1. Het gehuurde goed moet beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid. Onverminderd de normen betreffende de woningen, opgesteld door de Gewesten bij het uitoefenen van hun bevoegdheden, moet het verhuurde goed beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid.

Deze voorwaarde wordt beoordeeld door te verwijzen naar de staat van het verhuurde goed op het moment dat de huurder ervan in het genot.;

Of deze voorwaarde is vervuld wordt beoordeeld aan de hand van de staat van het goed op het ogenblik dat de huurder in het genot ervan treedt.

De Koning stelt de voorwaarden vast waaraan ten minste voldaan moet zijn opdat het gehuurde goed beantwoordt aan de vereisten bepaald in het eerste lid.

De in het vorige lid beoogde minimumvoorwaarden zijn van dwingend recht en moeten bij de huurovereenkomst worden gevoegd.

Indien de door de vorige leden voorgeschreven voorwaarden niet zijn vervuld, heeft de huurder de keuze of wel de uitvoering te eisen van de werken die noodzakelijk zijn om het gehuurde goed in overeenstemming te brengen met de vereisten van het eerste lid, ofwel de ontbinding van de huurovereenkomst te vragen met schadevergoeding.

In afwachting van de uitvoering van de werken, kan de rechter een vermindering van de huurprijs toestaan.

§ 2. Met toepassing van de artikelen 1720, 1754 en 1755 van het Burgerlijk Wetboek op de huurovereenkomsten geregeld door deze afdeling, is de verhuurder verplicht tot alle herstellingen, andere dan de huurherstellingen. Deze herstellingen andere dan de huurherstellingen kunnen door de Koning worden gedefinieerd, bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Deze bepalingen hebben een dwingend karakter en zullen uitwerking hebben voor de huurovereenkomsten die ondertekend worden na de inwerkingtreding van dit artikel.”

Artikel 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 juli 1997 tot vaststelling van de voorwaarden waaraan ten minste moet zijn voldaan wil een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats in overeenstemming zijn met de elementaire vereisten inzake veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid (BS 21 augustus 1997) stelt in dit verband onder meer:

“De oppervlakte en het volume van de woning moeten voldoende ruim zijn om er te koken, te wonen en te slapen. [...]”

Het kwam aldus aan verzoekster toe het bewijs voor te leggen dat haar moeder in België beschikt over een behoorlijke huisvesting die toelaat haar te herbergen en die voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid. In dit verband geldt onder meer dat de oppervlakte en het volume van de woning voldoende ruim moeten zijn om er te koken, te wonen en te slapen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat dit bewijs niet is geleverd, nu uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon haar woonst moet verlaten, omdat het haar vanuit de sociale huisvestingsmaatschappij niet toegestaan is om haar dochter bij zich te laten intrekken. Het gehuurde appartement betreft immers een éénslaapkamerappartement.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde contact opnam met de verhuurder van het appartement van de referentiepersoon, zijnde de sociale huisvestingsmaatschappij CV Dewaco – Werkerswelzijn. Er blijkt dat deze maatschappij aan de gemachtigde verklaarde dat de referentiepersoon haar woonst moet verlaten, omdat het een eenslaapkamerappartement is, waarbij het

verboden is om haar dochter of iemand anders daar te laten huisvesten en dat er voorlopig nog geen oplossing was. Daarop besloot de gemachtigde dat niet was voldaan aan de huisvestingsvereiste.

Verzoekster stelt dat dit volledig uit de lucht is gegrepen. Ze wijst in eerste instantie op het feit dat ze nog steeds de woning betreft en ook de huur van de maand augustus heeft betaald, waarvoor ze een stuk voegt. “Aldus” zou de referentiepersoon wel degelijk een adres hebben en haar woning niet moeten verlaten. Daarnaast stipt ze aan dat zij wel degelijk bij haar moeder, de referentiepersoon kan inwonen. Ze ondersteunt haar standpunt met het schrijven van de sociale huisvestingsmaatschappij Dewaco van 6 maart 2018, waaruit men kan afleiden dat wel meerdere mensen in het appartement mogen wonen. Nu de huisvestingsmaatschappij erkent dat er een alleenstaande of een koppel kan wonen, houdt dit dus in dat er 2 mensen mogen wonen. Bijkomend wijst die huisvestingsmaatschappij op het bepaalde in artikel 15 van het huurcontract waaruit blijkt dat iedere wijziging van de gezinssamenstelling binnen een maand aan de verhuurder schriftelijk moet worden meegedeeld. Verzoekster citeert verder artikel 1, 3 van de geregistreerde huurovereenkomst waaruit blijkt dat ook andere meerderjarige personen na de aanvang van de huurovereenkomst kunnen gaan inwonen met de oorspronkelijke huurder als dit voorafgaandelijk gemeld wordt. Verzoekster stelt dat er dus geen enkel contractueel beletsel zou zijn opdat verzoekster bij haar moeder kan intrekken, evenmin blijkt dit uit het interne reglement dat verzoekster eveneens voegt. Verzoekster is dan ook van oordeel dat de referentiepersoon voldoet aan de huisvestingsvoorwaarden zoals vereist door artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan verzoeksters betoog niet volgen in die zin dat de gemachtigde niet op onredelijk of onzorgvuldige wijze, op het ogenblik van de bestreden beslissing, heeft gesteld dat niet aan de huisvestingsvoorwaarde is voldaan. Vooreerst, het feit dat de referentiepersoon correct haar huur betaalt, betekent niet dat de verhuurder akkoord gaat met het feit dat verzoekster bij haar moeder is ingetrokken, noch dat er geen risico bestaat dat de referentiepersoon haar woning zou moeten verlaten. Het stuk van 6 maart 2018 van de sociale verhuurmaatschappij, waar verzoekster naar verwijst, is bovendien getiteld “weigering tot toetreding huurovereenkomst voor de woning gelegen [...] te Aalst”. Daarin stelt de sociale verhuurmaatschappij juist dat ze via de Kruispuntbank Sociale Zekerheid erachter zijn gekomen dat verzoekster bij de referentiepersoon inwoont, dat het appartement maar door een alleenstaande en een koppel kan bewoond worden en dat bijgevolg door de inwoonst een overtreding van de rationele bezetting optreedt waardoor de verhuurder de inwoonst niet kan toestaan. Verder stelt dit stuk inderdaad, zoals verzoekster zelf aanvoert, dat volgens artikel 15 van het huurcontract iedere wijziging aan de gezinssamenstelling binnen een maand schriftelijk moet meegedeeld worden. Men verzoekt de referentiepersoon zich in regel te stellen en dreigt er anders mee de huurovereenkomst te beëindigen. De Raad ziet dan ook bezwaarlijk in hoe dit schrijven kan aantonen dat wel aan de vereiste van huisvesting is voldaan.

Zelfs al lag inderdaad de geregistreerde huurovereenkomst voor bij de gemachtigde en kon deze dus ook vaststellen onder artikel 1, 3° dat, wat betreft de hoedanigheid van huurder, de mogelijkheid bestaat andere meerderjarige personen te beschouwen die na de aanvang van de huurovereenkomst gaan samenwonen met de oorspronkelijke huurder, zijnde de referentiepersoon, dan nog blijkt uitdrukkelijk dat “die personen [...] verplicht [zijn] de huurovereenkomst mee te ondertekenen [...]”. En dat “de huurovereenkomst [...] alleen [kan] ondertekend worden als de oorspronkelijke huurder en de verhuurder ermee akkoord gaan. De verhuurder kan de toetreding weigeren als de persoon niet voldoet aan de toelatingsvoorwaarden, in de gevallen, vermeld in artikel 22 van het Sociaal Huurbesluit of als niet voldaan is aan de normen inzake woningbezetting [...]”.

In casu kan bezwaarlijk voorgehouden worden dat op het ogenblik van het nemen van de beslissing bleek dat de verhuurder akkoord was met de inwoning van verzoekster. Het feit dat geen enkele bepaling uit het interne reglement verzoekster zou verbieden om in te wonen bij de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan. Hoe dan ook leest de Raad in de geregistreerde huurovereenkomst in artikel 36 dat elk geschil over de overeenkomst tot de bevoegdheid behoort van de rechtbanken van Aalst. Het komt de Raad dus in wezen niet toe zich uit te spreken over het geschil tussen verzoekster en haar moeder en de sociale huisvestingsmaatschappij Dewaco. Hij kan enkel vaststellen dat de gemachtigde op het ogenblik van de beslissing op redelijke en zorgvuldige wijze kon vaststellen dat de verhuurder van het appartement waarin de referentiepersoon woont, niet akkoord was met het inwonen van verzoekster, zodat niet aan de huisvestingsvereiste was voldaan.

Ter zitting legt de raadsman van verzoekster uit dat inmiddels een akkoord is bereikt met de sociale huisvestingsmaatschappij, via een procedure bij het vredegerecht, waardoor verzoekster mits verhoging van de huurprijs, wel mag wonen op het adres van haar 100-jarige moeder. Dit is evenwel een nieuw

gegeven dat niet voor handen lag op het ogenblik van de bestreden beslissing, bovendien legt verzoekster hiervan ook geen stuk voor ter zitting. Indien ondertussen inderdaad het geschil over de huisvesting van verzoekster geregeld is door tussenkomst van een proces bij de vrederechter, kan verzoekster dit in het kader van een nieuwe aanvraag voorleggen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoekster uit verder nog kritiek op een tweede motief dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, met name het motief dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster geeft aan dat haar raadsman zelf navraag heeft gedaan over de aard van het pensioen dat de referentiepersoon ontvangt, waaruit blijkt dat zij een inkomensgarantie voor ouderen (hierna: de IGO) ontvangt. Ze stipt aan dat de aard van het soort pensioen evenwel hoe dan ook niet relevant is nu ook met de IGO moet rekening gehouden worden, evenals met de tegemoetkoming voor personen met een handicap. Ze verwijst vervolgens naar rechtspraak van de Raad.

De Raad merkt op dat aangezien elk motief afzonderlijk reeds dragend is voor de bestreden beslissing, de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een in wezen overtollig motief over de bestaansmiddelen niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel aangaande de vereiste van de bestaansmiddelen is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). Geheel ten overvloede blijkt uit recente rechtspraak van de Raad van State dat inderdaad voor de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon met de IGO en tegemoetkoming voor personen met een handicap moet rekening gehouden worden (RvS 18 maart 2019, nrs. 243.962 en 243.963) doch dit kan zoals gesteld in casu niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES